

Съществуват определен тип хора, които аз наричам похлупаци. Те обичат да казват последната дума, тъй като смятат себе си за върха, от който се огласява абсолютната, единствена истина. Затова не можеш да спориш с тях... Безпредметно е, тъй като те не само че не приемат друга гледна точка... друго мнение, различно от тяхното... не проявяват никаква търпимост, толерантност, но дори... вместо да те оставят да си живееш живота така както го разбираш и ти е хубаво на теб, защото се чувстваш в хармония със самия себе си... се опитват агресивно, натрапчиво да ти наложат шаблона на собствения си модел на мислене и възприемане на нещата, който всъщност не е техен собствен – нещо, което те лично са преживели, опитали, прозрели, а най-често им е бил внушен от религиозна пропаганда или сами са се зомбирали с помощта на свещени книги и писания. Приели са... без да са я изживели, без да са имали същата опитност... приели са на вяра чуждата истина за своя и те карат, правят опит да ти наложат тази чужда истина... да я приемеш и ти... да я направят твоя... все едно ти нямаш собствен ум и сърце, с които да почувстваш и да разбереш коя е истината за теб... действително твоята истина, отвъд официалния коловоз, отвъд всякакъв род пропаганда... защото всеки човек може да стигне до себе си, но чрез своята истина, а не чрез чужда, наложена... по свой собствен път, който самият той е прокарал, вървейки, търсейки, стремейки се... И когато достигнеш до себе си, това е наистина нещо уникално – толкова удовлетворен, блажен се чувстваш, че потичаш към всичко съществуващо и го докосваш, но... това се долавя от по-сензитивните, които притежават душевна чистота, т. е. от тези, които са се приближили до своята истинска същност. А хората-похлупаци се опитват да кажат последната дума... да заключат... да те заключат в затвора на собствените си предубеждения... Карат те да забравиш своето автентично лице, като налагат върху него лицето на идеала... идола, който проповядват. Но така както аз виждам и чувствам нещата, бих казал, че е грозно да се опитваш да налагаш на някого нещо против волята му... пък било то и за да спасиш душата му... На вид изглежда благородно начинание, но действителната му същност е грозна, тъй като произтича от едно огромно его, целящо да направи всички други себеподобни, т. е. копия на самите него, а не оригинали... единствени, неповторими. Ето защо аз уважавам свободата на избор на всеки... Нормално е всеки да си има своя визия, свой поглед към нещата, свое разбиране и позиция, но... държа да се уважава и моята лична свобода. Така както аз не навлизам в чуждо пространство като завоевател... с цел да наложя своята визия за нещата на даден човек... по същия начин бих искал и никой да не се опитва да ми налага своите идеи. Можем само да споделяме на базата на нашия личен опит, но не и да налагаме възгледите си. Иначе... се стига до светата инквизиция... до джихад... до камикадзета, които в името на Бог и за да отиде директно душата им в рая, взривяват себе си и убиват много невинни хора – хора, които нищо лошо не са им направили... Или са им направили – грехът на жертвите е, че не са вярвали в това, в което са вярвали убийците им. До това води фундаментализмът – вярата в единствената истина – независимо как ще я наречем: мюсюлманска, християнска или някаква друга.

